

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

กิเลสไว้ใจไม่ได้

วันนี้ดูไม่มีเรื่องมีราวอะไรมัง (ไม่มีครับ) เออ ให้สบายสักหน่อยเออะ ส่วนมาก ๆ มีแต่เรื่องสกปรก พอเราพูดเรื่องสกปรกแล้วให้เราระวังปาก ก็ตัวสกปรก มันไม่ระวังจะให้เราระวังปากยังงี้ใช่ไหมล่ะ นี่ซิพูดไม่มีเหตุมีผล เออะอะที่ไรมีแต่เรื่องสกปรก เรื่องเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้กัน ธรรมที่เคยให้ความร่มเย็นแก่โลกมาเป็นประจำตั้งแต่พระพุทธเจ้าองค์ไหน ๆ ท่านไม่สกปรก ท่านสะอาดสุดยอด เมื่อเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้มีแต่ความสกปรก ท่านก็ว่าบางซิจะว่าไง มันสกปรกแล้วจะให้ว่าสะอาดดินะ เอาซิโปะหัวมาแล้วจะให้ว่า โอ้ คนนี้เขาสะอาดดินะ จะให้ว่างั้นหรือ จะว่าไฉนยังงี้ธรรม ท่านก็ต้องพูดไปตามธรรม ไม่ได้ปลิ้นปล้อนหลอกลวงหลายสันพันคมเหมือนกิเลส

กิเลสนี้ไว้ใจไม่ได้นะ อยู่ในหัวใจเรานั้นละ มันหลอกเราอยู่ตลอดเวลา ไว้ใจไม่ได้ นอกจากนั้นไปเกี่ยวข้องกับใครก็ต่างคนต่างมีผีหลอกเต็มหัวใจ มันก็หลอกใส่กัน เป็นเรื่องสกปรกรุกรุงร่าหาความสัจความจริงไม่ได้ เชื่อถือไม่ได้นะกิเลส ตัวเองก็ลองดูซินะ ถ้าอ่อนในธรรมเมื่อไรมันจะตัมทันที กิเลสตัมเร็วที่สุด คำว่ากิเลส คือสิ่งที่เป็นภัยต่อจิตใจ ความเศร้าความหมองความมืดที่อยู่ในนั้น ความเย็บคายนอกมันที่หลอกโลกนี้แหลมคมมาก ท่านว่ากิเลส มันอยู่ที่ใจ อันนี้เป็นกาฝาก เป็นมหากภัยต่อใจมาตลอด ธรรมก็อยู่ที่ใจ ส่วนมากมีแต่กิเลสมีอำนาจมาก ครอบครองบีบบังคับหัวใจให้ได้รับความเดือดร้อนตลอดมา นอกจากนั้นก็ไล่ไปสู่ภพนั้นภพนี้

เพียงศพคน ๆ เดียว เอามาโยนทิ้งใส่ในประเทศไทย เปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติที่ไหน ๆ เก็บไว้อ่าให้สูญหาย เหมือนเขาเก็บศพไว้ ๆ ศพประเภทใด ๆ เอามากองกัน ๆ เมืองไทยจนหาที่อยู่ไม่ได้ คือไม่ให้มันเสื่อมสูญอันตรายจนแปรปรวนไปไหน สภาพไหนภพของตัวเอง คราวนี้เกิดภพนี้ เอา ให้อยู่นี้ ตายแล้วก็อยู่นี้ แล้วไปเกิดนั้นตายแล้วมาอยู่นี้ กองกันในภพเจ้าของ เมืองไทยเราหาที่อยู่ไม่ได้จะว่าอะไร คน ๆ เดียวนั้น เราพูดแล้วมันสลดสังเวชนะ ไม่ใช่พูดเฉย ๆ มันเห็นด้วยนี่นะ มันรู้ด้วย ใครจะว่าเราอวด แต่ก่อนเราก็ไม่เคยพูดอย่างนี้ เวลามันรู้ขึ้นมา มันก็รู้ขึ้นมาที่หัวใจ ที่เปิดก็อยู่ที่หัวใจ ที่ปิดก็อยู่ที่หัวใจ

กิเลสเป็นเครื่องปิดบัง มาเท่าไร ๆ มันปิดบังไม่ให้เห็นร่องรอยที่มาเลยจะว่าไง แล้วตายเกิดนี้ไม่ใช่ภพเดียวอัตภาพเดียว สัตว์ตัวเดียว บุคคลคนเดียวนะ เปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกรรมไปตลอดในภพนั้นภพนี้ เก็บไว้ ๆ เมืองไทยไม่

มีที่อยู่แหละ มากหรือไม่มาก คือไม่ให้เสื่อมสูญอันตรายาน ให้คงเส้นคงวาอยู่นั้น จะเป็นภพใด ๆ เอมากองกันไว้ ของเรานี้แหละ คราวนี้มันไปเกิดเป็นอันนั้น เอมากองกันไว้ตายแล้ว คราวนี้ไปเกิดนั้นอีก เอมากองไว้ ๆ มันตายเกิด ๆ ตลอดเวลา แต่จิตนั้น ไม่มีคำว่าสูญ มันอาศัยนี่ละ ไปเข้าร่างนั้นร่างนี้ อาศัยบุญกรรมไปอย่างนี้ละ

เข้าทางภวานาซิมันถึงเห็นได้ชัด ไม่น่าสลดสังเวชจะสลดสังเวชยังงี้ น้ำตาพังลงเลย เคยคิดไว้เมื่อไรเวลามันจำขึ้นมาแล้ว เราเคยคิดเคยคาดไว้เมื่อไรว่าจะรู้อย่างนี้จะเห็นอย่างนี้เรื่องราวอะไร ๆ ก็เลสปิดร่องรอยไว้หมดไม่ให้เห็นว่าเป็นมายังไง พอมันเปิดจำนี้มันทะลุของมันไปหมดจะว่าไง แล้วเมื่อมันทะลุมันเห็นแล้วจะให้ว่าไม่เห็นได้ยังงี้ นี่ละธรรมชาติพระพุทธรเจ้าเลิศเลออย่างนี้ จึงท้อพระทัยที่โลกจะรู้ได้เห็นได้ตามพระพุทธรเจ้า พุดได้อย่างสด ๆ ร้อน ๆ ในหัวใจนี้ ไม่มีจิตไม่มีจางคือธรรมในใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้ว ถ้าอยู่ในธาตุขันธ์นี้ก็เรียกว่า ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน ถ้ายังมีชีวิตอยู่ก็ให้นามว่าพระพุทธรเจ้า พระอรหันต์ พอผ่านพ้นจากนี้ไปแล้วก็เป็นธรรมธาตุไปเลย

ธรรมธาตุนี้ละครอบโลกธาตุ อันนี้ไม่เคยตาย ใจไปตกนรกหมกไหม้ก็กัปกัปลัปยยอมรับว่าทุกข์มากน้อย แต่จะให้หนีภัยไม่หนีภัย พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงด้วยโลกอนิจจัง อยู่ในวิภวานเป็นโลกอนิจจังทั้งนั้น ช้าเร็วมันมีของมันอยู่ในนั้นละ ที่นี้เวลาเปลี่ยนแปลงตัวขึ้นมาได้ สูงขึ้นมา ๆ จนผ่านพ้นขึ้นมาแล้วจึงได้มาเห็นเรื่องของตัวเองมันเป็นยังงี้ จุตูปปาทญาณ พระพุทธรเจ้าทรงเล็งญาณดูความเกิดตายของสัตว์โลก ที่แรกบรรลุปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทรงดูภพชาติเก่าแก่ของเจ้าของมาโดยลำดับลำดับมาก่อน ก็จันดูไม่ได้ว่าจันเถอะ ภพอันเดียวของเรานี้ก็ดูไม่ได้ แล้วที่นี้ จุตูปปาทญาณ ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลกการเกิดการดับการตายเท่าไรยิ่งมาก โถ พิลึกพิลั่น มันเป็นอย่างงี้ จึงได้สาวหาเหตุมัน มันเป็นอย่างงี้ทั้งเขาทั้งเราจึงเป็นอย่างงี้ เป็นเพราะเหตุไร ท่านเรียกว่าพิจารณาปัจจุอาการ ปฏิจจสมุปบาท

อวิชชาปุจจยา สงฺขารา พิจารณาหลงไป ๆ ก็ไปถึงต้นตอมัน ตัวนี้พาให้เกิดให้ตาย ถอนพรวดขึ้นมาแล้วก็ อวิชชาขยเตวว อเสสวิราคนิโรธา สงฺขารนิโรธา... ดับไปตาม ๆ กันหมดเลย เวลามันเกิดมันเกิดตามกันไปเรื่อย ๆ เวลาค้นหาสาเหตุตัวพาให้เกิดให้ตายทั้งเขาทั้งเรา เป็นเพราะอะไรพาให้เกิดให้ตาย ค้นเข้าไปจึงไปเห็นต้นตอของมันที่พาให้สัตว์เกิดตาย มันติดอยู่กับจิต ถอนออกจากจิตขาดสะบั้นลงไปแล้ว ยังเหลือแต่จิตล้วน ๆ ที่นี้จำหมดเลย อันนั้นก็พังลงไปแล้ว นั่นละท่านถึงได้เห็นชัดเจนน ถ้าอย่างตาเราตาท่าน ใจเราใจท่าน ใครจะเอามาพุดได้อย่างนี้ ไม่มี เพราะเขาเหมือนเรา เรา

เหมือนเขา ไม่รู้จะไปพูดได้ยังไง เมื่อรู้แล้วพูดไม่ได้ยังไง ในสิ่งที่ควรจะพูดได้มีอยู่ ต้องพูดได้ทั้งนั้นแหละ

คิดดูปรารถนาเป็นพระพุทธานุเจ้ามา เฉพาะพระพุทธานุเจ้าของเราที่สด ๆ ร้อน ๆ อยู่ นี่ทรงปรารถนาพุทธานุเจ้ามา ๔ อสงไขย แสนมหากัป นับไม่ได้ถึง ๔ หน แสนมหากัปเข้าไปอีก แถมเข้าไป ว่าเป็นพระพุทธานุเจ้าแล้วจะสั่งสอนสัตว์โลกด้วยความสะดวกสบายในนามพระพุทธานุเจ้า เวลาตรัสรู้ขึ้นมา ความจริงที่ปรากฏขึ้นมากับสิ่งที่ไม่เคยคาดเคยคิด มีอยู่เต็มโลกสงสาร มันจำขึ้นมาพร้อมกัน ทีนี้ก็ท้อพระทัยละซิ จะไปสั่งสอนได้ยังไง สิ่งทีรู้นี้ขึ้นมาเหมือนหนึ่งว่าไม่ใช่วิสัยของโลกใด ๆ จะรู้ได้เลย เหมือนหนึ่งว่ารู้ได้แต่เฉพาะพระองค์ แล้วก็ท้อพระทัย

เอ้า ย้อนเข้ามา มันเป็นอยู่ในนี้ก็ต้องพูดได้ซิ แต่ก่อนก็ไม่เคยคิดเหล่านี้ เวลาพิจารณาไปมันก็ลงแบบเดียวกัน พอผางขึ้นมา โธ นั่นเป็นยังไงละ อัจฉริยะความตรัสรู้ของพระพุทธานุเจ้าก็ย่ำแล้วย่ำเล่า พระพุทธานุเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละเธอ ๆ ย้ำให้มันถึงใจที่ อัจฉริยะเกินเหตุเกินผล เลยสมมุติไปแล้วนั่น เคยคาดเคยคิดไว้เมื่อไร ธรรมแท้เป็น อย่างนี้ละเธอ ๆ เป็นอันเดียวกันแล้วนั่น พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละเธอ ๆ อย่างอันเดียวกันนี้ แล้วพระพุทธานุเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง มัน เป็นแล้วนั่น ใครเคยคาดเคยคิด รวมก็ว่าเป็นธรรมแท้เดียวจำครอบโลกธาตุ

เหมือนหนึ่งว่าจะรู้จะเห็นเฉพาะพระพุทธานุเจ้าเท่านั้น สัตว์โลกทั้งหลายจะรู้เห็น ไม่ได้ เลยท้อพระทัย จะสอนไปยังไงก็เมื่อมันมืดบอดไปหมด ภูเขาลูกนี้ดำทมะ มีแต่ หินผาหน้าไม้ ไม่คิดว่าจะมีสารคุณอะไร แร่ธาตุต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์มากนักน้อยฝงจม อยู่ในนั้น ๆ ไม่คิดว่าจะมีที่แรก พอจำขึ้นมา ความสว่างกับความมืดเจอกันเข้าแล้ว ความมืดเลยเหมือนมืดไปหมด สิ่งที่เป็นสาระสำคัญ ๆ คือสัตว์โลกที่มีอุปนิสัยปัจจัยอยู่ใน โลกมืดนี้ยังมี ความหมายว่าเง้น ไม่ใช่จะมีมืดไปหมด ผู้มีอุปนิสัยปัจจัยซึ่งเท่ากับแร่ ธาตุต่าง ๆ ฝงจมอยู่ในภูเขาลูกมืดนั้นยังมีอยู่มากน้อย พิจารณาไปก็ อ้อ มี นั่น

นี่ละที่ว่าทำมหาพรหมมาอาราธนา ว่าสัตว์ในโลกนี้ผู้เบาบางยังมีอยู่ ก็คือภูเขา ลูกนี้แร่ธาตุต่าง ๆ ที่เป็นสารประโยชน์ยังมีอยู่ ไม่ใช่จะเป็นภูเขาหินผาหน้าไม้ไร้ สารประโยชน์เสียอย่างเดียว ยังมีประโยชน์อยู่มาก อยู่ในนี้ยังมี อันนี้ที่พระองค์ทรง พินิจพิจารณาอยู่นั้นที่ทำมหาพรหมมาอาราธนา พระองค์ทรงทราบยิ่งกว่าทำ มหาพรหม นี่พูดตอนที่ทำมหาพรหมมาแรก ตอนที่กำลังพระองค์พิจารณาอยู่นั้น ที่ว่า พุทธมา จ โลกาธิปติ สหุปติ นั้น ทำมหาพรหมมาอาราธนาพระพุทธานุเจ้าขอให้ แสดงธรรมโปรดสัตว์โลก ผู้มีมลทินเบาบางยังมีอยู่ ขออย่าได้ปล่อยวางไปเสียเลย จะ จมกันทั้งโลกนี้แหละ ทั้งผู้มีอุปนิสัยและไม่มีก็จะจมไปด้วยกัน

นั่นละเป็นยังไงพระองค์ถึงได้ท้อพระทัย ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าที่จะสอนโลกโดยแท้จริงเปอร์เซ็นต์ว่าฉันเถอะนะ เหตุใดจึงท้อพระทัย จำเข้าไปที่แรกมันมีแต่ภูเขาทั้งลูก แร่ธาตุต่างๆ ที่เป็นสารประโยชน์อยู่ในภูเขาลูกนั้น ฝังจมอยู่ในนั้นยังไม่ได้พิจารณา เห็นแต่ความมืดเต็มภูเขาทั้งลูกไปหมด เวลาพิจารณาเข้าไปมันยังมีแร่ธาตุต่างๆ นี่ก็เป็น

นี่ก็พูดแล้วพูดเล่า เอามาอวดท่านทั้งหลายเธอ คำพูดเช่นนี้ มันเป็นขึ้นมาถึงขนาดอุทาน อุทานย้ำแล้วย้ำเล่าอยู่นั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละเธอๆ มันถึงใจว่าฉันเถอะนะ พร้อมกับน้ำตานี้พั่งลงมาเลยละ เป็นอย่างนี้ละเธอๆ จากนั้นแล้วก็ โธทำไมเป็นอย่างนี้ จะสอนใครได้ นั่นมันเป็นในหัวใจนะ เมื่อยังไม่พิจารณาให้กว้างขวางออกไป มันเป็นในปัจจุบัน ผางขึ้นมาปัจจุบัน เอาปัจจุบันมาพูด เหมือนว่าหมดสาระโลกอันนี้ทำยังไง จะสอนใครได้ สอนใครที่ไหนเขาก็จะหาว่าบ้าไปหมดทั้งโลก เพราะโลกนี้เป็นโลกบ้าของกิเลสทั้งนั้น อยู่ไปกินไปวันหนึ่งๆ เท่านั้นก็พอแล้ว สอนอะไรใครจะไปเชื่อ ลงถึงขนาดนี้แล้ว ขนาดที่รู้อยู่นี้ละ เหมือนหนึ่งว่าไม่มีใครจะรู้อย่างนี้ ผุดขึ้นมาผิงอันเดียวเท่านั้นจำขึ้นมา เหมือนว่ามีอันเดียวเท่านั้นแต่เราคนเดียว นอกนั้นก็กลายเป็นสัตว์ไปหมด นี่เวลามันขึ้นที่แรก

แต่ไม่ได้ตั้งใจประมาทนะ มันเป็นอย่างนั้นในความรู้สึก ความอัศจรรย์เลิศเลอเลยโลกเลยสงสาร กับความเลวร้ายของวัฏจักรนี้มันเป็นขนาดนั้น ถึงให้ท้อใจพระพุทธเจ้าท้อพระทัย นี่ตัวเท่าหนูท้อใจ พูดให้ชัดๆ เลย จะสอนไปหาอะไร สอนไปเขาก็จะหาว่าบ้าไปหมด ธรรมชาติอันนี้ใครจะไปรู้ได้เห็นได้ นู่นนะเหมือนว่าเราคนเดียวรู้อันนั้น โลกทั้งโลกนี้ทั้งๆ ที่ผู้ที่พร้อมที่จะรู้จักมีอยู่ แต่อันนี้มันเด่นเสียเวลานั้นมันเลยกลบสิ่งเหล่านั้นไปหมดเลย แล้วก็ท้อใจ จะไม่สอนใครเลย อยู่ไปกินไปวันหนึ่งๆ พอถึงวันเวลาไปเสียเท่านั้นแหละ อยู่ไปกินไปก็อยู่ตามป่าตามเขา พอสืบชีวิตไปวันหนึ่งๆ พอแล้ว ไปหาอะไรอีก สอนอะไรสอนใคร เหมือนว่าสุตวิสัยที่จะสอนแล้ว เวลานั้นเป็นอย่างนั้น

ที่นี้ธรรมอันหนึ่งก็ผางขึ้นมาอย่างแรง มาอย่างสะอาดทีเดียว เราไม่ลืมนะ มันเป็นสดๆ ร้อนๆ ก็เมื่อโลกอันนี้ไม่มีใครสามารถที่จะรู้ได้ รู้แต่เราคนเดียวเพียงเท่านั้น โลกอันนี้ไม่มีใครสามารถจะรู้ได้ เราคนเดียวเราก็เป็นมนุษย์ หรือเราเป็นเทวดามาจากไหนเราถึงรู้ได้ เขาเป็นมนุษย์เขาเป็นสัตว์ไปหมด ไม่สามารถรู้ได้ เราเป็นเทวดามาจากไหนถึงรู้ได้ นี่ธรรมผุดขึ้นมา กระเทือนหัวใจเหมือนกัน เอาอย่างหนักเหมือนกัน กระเทือนบึ้งขึ้นมาเลย เราทำไมถึงรู้ได้เห็นได้ สัตว์โลกทำไมเขาไม่รู้ไม่ได้ เราเป็นเทวบุตรเทวดามาจากไหนถึงรู้ได้

จากนั้นก็ไล่เบี้ย รู้ได้เพราะเหตุใด นั่นตรงนั้นะ ตรงยอมรับนะ รู้ได้เพราะเหตุใด ก็เรามาถึงที่นี่มันมีสายทางมานี่นะ สายทางบุญญาบารมีของเราที่สร้างมาตั้งแต่เริ่มแรกเรื่อย ๆ ต่อแขนงกันมาเรื่อย อำนาจวาสนาบารมีต่อกันมาจนกระทั่งมาถึงที่นี่ เมื่อรู้ได้เพราะเหตุใด อันนี้กับสายทางมาเหมือนวัดป่าบ้านตาดกับสายทางเข้ามา ติดกันมาอย่างนี้ เราจะปฏิเสธได้ยังไงว่าใครจะรู้ไม่ได้ ทางมืออยู่ นั้น

ที่นี้พอว่างั้น ยอมรับทันทีเลย อ้อ รู้ได้ นั้นเห็นไหมละ ไม่ค้ำนะ อ้อ รู้ได้ เพราะสายทางมันบ่งบอกอยู่ในหัวใจของเราที่เป็นสายยาวเหยียด ขึ้นมาถึงที่สุดหลุดพ้นอำนาจแห่งบุญญาบารมีที่สร้างมาๆ นี่เป็นเครื่องหนุนมาๆ พอถึงที่สุดแล้วส่งผิงถึงเพราะเหตุนี้เอง รู้ได้เพราะเหตุนี้ เพราะสายทางมา พอเท่านั้นละ อ้อ ยอมรับเลย รู้ได้ถึงไม่มากก็ได้ ที่จะปฏิเสธเหมือนอย่างแต่ก่อนไม่มี ยอมรับทันที นั้นแหละเรื่องราวมัน

จากนั้นก็อยู่ไปกินไปธรรมดา สอนไป เพื่อนฝูงไม่ต้องบอกละ พระนี้รุ่มตลอด หลบซ่อนอยู่ตามป่าตามเขา หลบนั้นหลบนี้ไปไหนไม่พ้น วิ่งตามๆ จำคาญ พุดให้มันชัดเจน ไม่อยากอยู่กับใครหรืออะไร อารมณ์อันนี้ไม่เกี่ยวกับอะไรในโลภสมมุตินี้ ผ่านไปหมดแล้ว แล้วจะให้มาอยู่กับสิ่งเหล่านี้ นั้นพุดให้มันชัดๆ ที่นี้เมื่อมีผู้เกี่ยวข้องอยู่ ผู้จะได้ดิบได้ดี สายทางยังมีอยู่ แต่ละรายๆ มีวาสนาบารมีมาด้วยกันทั้งนั้น ประมาทกันไม่ได้ มีมากมีน้อยก็นี้จะทำให้รู้ให้หลุดให้พ้นไปได้ ก็คือสายทาง คือบุญญาบารมีของเราที่สร้างมา ไม่หายไปไหนนะ จะสร้างมามากน้อยไม่ว่าที่ลับที่แจ้ง ที่ไหนๆ จะไม่มีคำว่าสูญหาย ติดแนบๆ เพิ่มกำลังกันขึ้นๆ หนุนหลุดพ้นไปได้เลย เป็นอย่างนั้นนะ เวลาพิจารณาแล้วยอมรับเลย ว่า อ้อรู้ได้ แม้ไม่มากก็ได้ ปฏิเสธได้เมื่อไร

นี่ก็นั่งหันไปหันมา ท่านทั้งหลายท่านเป็นอรหันต์ เรานี้มีแต่หันไปหันมา ไม่ทราบว่ามันอะไรก็ไม่รู้ ฟังซิท่านทั้งหลาย ให้แต่กิเลสโปะหัวอยู่ตลอดเวลาเธอ เอาแต่เรื่องของกิเลสมาอวดกันทั้งโลกทั้งสงสาร ก็เท่ากับเอาไฟเอาไฟมาเผากันตลอดเวลา มันดีที่ไหนพิจารณาซิ ธรรมมีอยู่เอามาสอนตัวเอง มาแก้ไขตัดแปลง ให้ดีวันดีคืนขึ้นไปบ้างซิ คนๆ หนึ่งรับผิดชอบมาตลอดตั้งแต่วันเกิด ทำไมจะรับผิดชอบตัวเองต่อไปเพื่อความดีบิตทั้งหลาย ปิดเป้าสิ่งไม่ต้ออกนั้นไม่ได้วะ เอาให้มันเป็นอย่างนั้นซิ

นี่ก็พุดแล้ว หลักฐานพยานก็มีอยู่ที่นี่ ธรรมะพระพุทเจ้าสดๆ ร้อนๆ มรรคผลนิพพานสดๆ ร้อนๆ อยู่กับผู้บำเพ็ญ ผู้ไม่บำเพ็ญตายกองกันอยู่เท่าไรก็กองกันอยู่อย่างนั้นละ ไม่มีความหมายอะไร นี่เราพุดถึงเรื่องเวลามันท้อ ท้อถึงขนาดจะสอนใครไปหาอะไร อยู่ไปกินไปพอถึงวันเวลาแล้วไปเสียเท่านั้น คำว่าไปเสียเท่านั้นก็หาหลบหาซ่อนอยู่ตามป่าตามเขา บิณฑบาตมาได้อะไรกินแล้วสบายเลย ไม่มีอารมณ์กับอะไรในสามแดนโลกธาตุ ผ่านหมดแล้ว เหลือแต่ธรรมธาตุๆ ที่มีชั้นนี้เป็นผู้รับผิดชอบอยู่

เท่านั้นก็ดูเฉพาะชั้นที่ ว่าอยู่ไปกินไปวันหนึ่งๆ ก็เพื่อชั้นนี้เท่านั้น จิตนั้นไม่ต้องเพื่อแล้ว หมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไร ก็มีแต่ชั้น ชั้นนี้ยังมีอยู่ พากินอยู่หลับนอน พาชับพาถ่าย พาไปพามา เปลี่ยนอิริยาบถก็ไปหาอยู่ที่หลบซ่อน พอถึงกาลเวลานี้จะพังก็ปล่อยเลย ตีตึ้งเท่านั้นเอง นั่น

นี่เวลามันเป็นมันท้อขนาดนั้นนะ ครั้นมาพิจารณาแล้วรู้ได้เพราะเหตุใด สายทางมายอมรับ อ้อ มีด้วยกันทุกคน แม้แต่สัตว์จะไปประมาทเขาไม่ได้นะ ใจของสัตว์มีบุญมีบาปอยู่ในนั้นเหมือนกันกับคนเรา จะประมาทกันไม่ได้ วาระนี้ได้มาเสวยกรรมประเภทนี้อยู่ในสัตว์ ภพนี้ภพนี้ก็ยอมรับกัน จากนั้นผ่านไปนั้น ผ่านไปนั้นๆ เมื่อเวลาสร้างความดีแล้วผ่านพ้นได้เลย ถ้าผู้ที่ไม่สนใจอะไรเป็นขอรุณช่งทั้งท่อน มีแต่ลมหายใจฟอดๆ นี้ก็รอวันตาย ตายแล้วก็จมนเลยๆ เท่านั้นเองมีอยู่สองอย่าง

ถ้าใครทอดธุระในการประคับประคองแก้ไขตัดแปลงตัวเอง รักษาตัวเอง ผู้ใดไม่ใฝ่ใจในสิ่งนี้ผู้นั้นมีแต่รอจะจมนโดยถ่ายเดียว จะสูงจรดฟ้าก็ตาม ใหล้อ้อมันตั้งได้นะ ชื่อนั้นชื่อนี้เลยจรวดดาวเทียมก็มีแต่ลมปาก ตัวของเรากิเลสเหยียบหัวมันอยู่ในหัวใจนั้น ดูตัวนี้ซิ มันจะใหญ่ขนาดไหน มันไม่ได้ใหญ่กว่ากิเลสนะ เวลาเมื่อกิเลสอยู่ภายในใจที่นี้พอกิเลสขาดสะบั้นลงแล้วไม่มีอะไรใหญ่ยิ่งกว่าธรรมนะ ธรรมเท่านั้นเลิศเลอสุดยอด เหยียบหัวกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วเลิศเลอสุดยอด

พระพุทธเจ้า-พระอรหันต์คือองค์สูงสุดยุดทั้งนั้น แต่ท่านไม่ตื่น มีเหมือนไม่มี พระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ท่าน ถึงวาระที่จะแสดงท่านก็แสดงตามเรื่องตามราว เมื่อหมดบิณฑบาตเสียบเลย ไม่มีอะไรเลย สุนทรีย โลก อเวกขสสุ โลกสูญเปล่าไปตลอดเวลา ภายในจิตใจไม่มีอะไรจะไปผ่านได้เลย คือจิตของพระพุทธเจ้า จิตของพระอรหันต์ เป็นจิตที่ว่างเปล่าที่สุด ไม่มีอะไรผ่านได้เลย คำว่าผ่านคือสมมุติ กิเลสเป็นสมมุติ ยอดสมมุติคือกิเลส มีมากมีน้อยจะผ่านจะขัดจะขวาง พอกิเลสอันนี้พังลงไปโดยสิ้นเชิงแล้วเรียกว่า สุนทรีย โลก ว่างเปล่าไปหมด

นี่การปฏิบัติความดีงาม อย่าปล่อยให้กิเลสมันเหยียบย่ำทำลาย เวลานี้สนามเมืองไทยเราแต่ก่อนว่าเป็นสนามเมืองพุทธ เดียวนี้เป็นสนามเมืองเปรตเมืองผีนะ มีแต่ขัดแต่แย้ง ชิงดีชิงเด่น มันไม่มีอะไรมาดี มันชิงเฉยๆ ชิงช้วนั่นนะชิงความเลวทราม ความดีพระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วทำไมไม่ชิงกันหาความดีความดี ชิงกันหาแต่ความชั่ว ซ้ำลามกจากเปรต มันก็มีแต่ความทุกข์ความทรมาณนะซิ ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัตินะ ให้ได้เห็นชัดๆ จิตดวงนี้ประกาศกังวานเรื่องมรรคผลนิพพานอยู่กับผู้ปฏิบัติ บำรุงรักษาจิตดวงนี้ให้ดี ดวงนี้จะพาผ่านพ้น ถ้ามีแต่การบีบบังคับไฟตามความอยาก

ความทะเยอทะยานของจิตแล้ว เหยียบจิตดวงนี้ลงๆ จมเรื่อยนะ จำให้ตีสองคำนี้ ไม่อย่างนั้นจะจมนะ

ธรรมะพระพุทธเจ้าก็สอนว่าโก นุ หาส โภ กิमानนุโท นิจจํ ปชชลิเต สติ อนุทธา เรน โอนทฐา ปทีปี น คเวสธ.ก็เมื่อโลกสันนิวาสนี้มันเป็นพื้นเป็นไฟอยู่ด้วยความมืดบอดของมัน เผลอนสัตว์โลกอยู่ตลอดเวลาจนหาที่ว่างเว้นไม่ได้ เธอทั้งหลายยังมาหัวเราะรีนเริงกันหาอะไรอยู่ นั่นฟังซิ พระพุทธเจ้ากระตุงนะนี่ โลกสันนิวาสนี้มันเป็นโลกพื้นโลกไฟ โลกมืดโลกบอดของกิเลสครอบงำหัวใจอยู่นี่ตลอดมา แล้วเธอทำไมจึงยังมาหัวเราะกันแสบๆ อยู่ได้ อยากรู้ว่าอย่างนี้ละ เราอยากถามพวกลูกศิษย์ของเราอยู่ ศาสนานี้เป็นยังไง พระพุทธเจ้าว่า โภ นุ หาส โภ กิमानนุโท ทำไมจึงมาแสบๆ เมื่อคืนนี้นอนหลับดี เอาความหลับมาอวดมรรคผลนิพพาน แสบๆ เมื่อคืนนี้นอนหลับดี พวกบ้า เราเป็นหัวหน้าบ้าเข้าใจไหม บ้าก็มีหัวหน้า ดีก็มีหัวหน้า

ให้พากันจำเอานะ ทุเรศจริง ๆ นะ ธรรมะพระพุทธเจ้านี้สด ๆ ร้อน ๆ ตลอดเวลา พุดอะไรออกมาไม่มีคำว่าจิตว่าชีวิต แม้จะย้าของเก่าขนาดไหน ธรรมชาตินี้เป็นรสชาติ ๆ ตลอด จะไม่มีคำว่าจิตจาง เหมือนเขาเล่านิทาน เล่านิทานวันนี้เล่าขบขันดี พอวันหลังมาจิตชีวิตแล้วไม่ขบขัน มันจิตชีวิตไปได้เรื่องของกิเลสเรื่องของสมมุติ เรื่องของธรรมล้วน ๆ นี้ไม่มีวันจิต สดชื่นตลอดเวลา มีรสมีชาติตลอดเวลา การเทศนาว่าการนี้ออกจากธรรมที่ทรงรสทรงชาติไว้อย่างเลิศเลอแล้ว ออกมาจึงไม่มีคำว่าจิตจางนะ ไม่เหมือนกิเลส กิเลสนี้มันจิต หาใหม่เรื่อย ๆ

แม้ที่สุดได้เมียบแล้วมันก็ไปหาเมียบใหม่อีก นี่กิเลส อันนี้จิตแล้วไปหาเมียบใหม่ ไปหาผิวใหม่ พวกบ้าพวกจิตชีวิต หาใหม่ไม่หยุดไม่ถอย หากได้คนแก่นั่นแหละไอ้ผู้หญิงนั่นแหละ ผู้ชายนั่นแหละ เอาของวิเศษวิโสมาจากไหน หากหาตามนิสัยของกิเลส เปลี่ยนเรื่อย ๆ ธรรมะไม่ต้องเปลี่ยน ผิงเดียวพอ ไม่หาอะไรมาเปลี่ยน สมบัติเลิศเลอ ยิ่งกว่าธรรมนี้ไม่มี นั่น จำได้หรือ เอาละวันนี้พูดเท่านี้ละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz